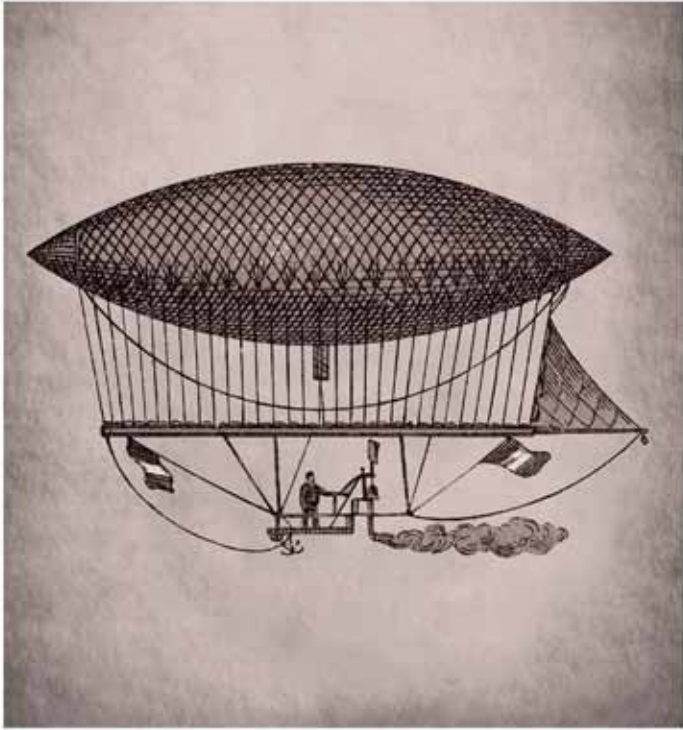

MURAT YALÇIN

HAFİF
METRO GÜNLERİ

ROMAN

♥
CAN

MURAT YALÇIN
HAFİF
METRO GÜNLERİ

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Notos Kitap Yayınevi, 2010

Can Yayınları'nda 1. basım: Mart 2013

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Shutterstock / Karin Hildebrand Lau

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1778-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MURAT YALÇIN
HAFİF
METRO GÜNLERİ

ROMAN

Murat Yalçın'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Karga Zarif, 2012

Aşkımumya - İma Kılavuzu, 2013

Kesik Hava, 2013

Hafif Metro Günleri, 2013

MURAT YALÇIN, 1970 yılında İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdi. 2000'den bu yana *Kitap-lık* dergisini yönetiyor. Öykülerini topladığı kitaplar *Aşkımumya* (1995), *İma Kılavuzu* (2003), *Şen Saat* (2007), *Kesik Hava* (2009) ve *Karga Zarif* (2012). *Hafif Metro Günleri* romanını 1998'de, yazınsal notlardan oluşan *Kontrol Kalem*'ni ise 2011'de e-kitap biçiminde yayımladı.

Elif Sofya'ya, bir daha...

Her Şeyi bir hikâyeymiŐ gibi anlatıyor
Dünyayı artık yaŐarken değil anlatırken
seviyordu.

AHMET GÜNTAN, *İlk Kan*

Sen de uzak ũlkelerden dönüyorsun ve bana
bütün söyleyebildiğin, akşam, evinin
eŐiĐinde oturmuŐ, serinleyen birinin aklına
gelebilecek düŐünceler. Peki, ne anlamı var
öyleyse, bunca yolculuğun?

ITALO CALVINO, *Görünmez Kentler*

Belki bir başka yazma biçimi daha vardır?
Ben bir tek, can sıkıntısının uykunun
kıyısında bana acı verdiği bu gecelerdekini
biliyorum.

FRANZ KAFKA, *Mektuplar*

(...) Kafamı dalgalanıp büyüyen, sarkan, buruşup toparlanan, küçülen bir erbezi torbasına, yüzümü ütüsüz gömleğe benzettiğim zamanlar çok mu gerilerde kaldı? Şimdi durup dururken parmaklarıma inen satıra, tırnaklarımı kanırtan penseye ne demeli? Evet, kafamdaki engizisyon giderek büyüyor, bürokrasisi sıkı işleyen, örnek bir kurum oluyor. Neden saklayayım, hizmette kusur etmiyorum ben de. Tiranıma. “Saplantı” deyip atmak, burun kıvrımakla olmuyor. Saplantıların yaşamda tuttuğu yeri yadsıyamayız. Saplantı, küçük, sevimli olmadı hiç. Şaşırtıcı, ilginç (ne aptalca!) bulunsa da... Kişi yıllarca keyif aldığı saplantılarından, nedendir, durduk yere kaygılanır, irkilir. İrkilti, üstünde durulmaya, altını kurcalamaya değer, bunca sözcük içinde. İrkilti, ürküntü, huysuzlaşma... Bir süre sonra kısaç gevşemeye başlar. İşte, beni irkilten bu *gevşemeydi*, kafamın erbezi torbasına, yüzümün buruşuk gömleğe döndüğü sıralarda.

(...) Gevşeme, alışma, unutma, uyuma... Hepsi tehlike! Pusuya düşebilir, yaş tahtaya basabilir, kendi bindiğimiz dalı kesebiliriz. Tamam, irkilme de panik, elin ayağın birbirine karışması; ama hiç değilse (ne güzel, *hiç değilse* diyebilmek!) kişi kendindedir. Kaynak çubuğu-

nun metale değdiği kıpı, o göz alıcı ışık, parıldı... Gözlerimi kapayabilirim, çubuğun ucu doğru noktadaysa. Gözlerimi kapayabilirim, ağzım doğru yerdeyse. Kendime gelmişsem, gözlerimi bir kez daha kapayabilirim. Kalemimi titreten yük, önümdeki uçsuz bucaksız belirsizlik, yordamsızlık içime acı salıyor. Yalnızlığın duruluğu, acıyla bulanıyor; dip gözükmüyor, derinleşmese de. Yaşadıklarım, bütün saatler; doğ(u)ruyor beni. Kale'me yüreklice sarıldığımı san(m?)ıyorum artık.

(...) “Karanlıkta yol alan hikâye karanlıkta son bulur” demesi ne, Borges'in sevdalısı? Esin perileri kurşuna dizilirken, kalemin kurşunlarında can verirken. Gecenin sessizliği bozulunca perdeleri açmak, ışığı kapamak istemiyorum. Güneşin doğuşundan bana ne? Güneşin altında eski(yen'i) bir şey olmadığını ayırt etmek istemiyorum. Yazılanlar hafifler, kurur, uçar, silinir güneşte. Sözcükler, tümceler, bütün canlılıklarımı, koyuluklarımı, tazeliklerini yitirir ya! Sayfalar da ağarır, sözcükler solar; gece serpilen renklerle kelebek kanadına dönen sayfalar, hücre duvarın(a)ı (tırm)andırır artık. Sözelimi, “Hayata Atıldığım Gün” başlıklı ağırbaşlı bir sayfa muzırca sırtıverir sabahın serininde. Uyumasak da, sabaha çıktık mı üstümüze bir dinginlik çöker. Bu dinginlik, gece yaşananları bir bir yalanlar. Ölümlerin, doğumların –hele hele gece saçılan tohumları da sayarsak– gece olmasında, gündüzün ař'ağulanması, hiçe sayılması... Hayır, gündüz acı karşılıklar veriyor geceye sığınanlara. Gece üzölüyor, kuruntularını ağdalı dillendiriyor buna karşın. Saçmalığı süsleyip dansa kaldırıyor, sonra ayağına basıp duruyor. Yazarların körüklediği ateşli bir ilişki! Geceyle saçmalık arasında bunak kocakarı çöpçatanlığı yapar, tuhaf alışkanlıklar edinirler. Gün doğumunda patlayacağını bildikleri renk renk balonları şişirmekten vazgeçmez yazar-

lar. Ya, o yere göğe sığdıramadıkları düşler! Düşler de alışkanlık (hatta “düşük”) yapar, pörsür, sasılaştır zamanla. Anlatılanların (Anlat lan!) çoğu hurdaya çıkmış hikâyecikler olabilir, yazarlar, ısrarla kayıtsız kalabilirler bun’a. Hayalhanenin kapısı ağırdır. Omuzlanmalı, karanlığa doğru yol almalı, arkaya bakmadan, göz alışasıya. Sabah suları, akşam sularını yıkar. Ben kaç yıl önce yazmışım, olası bir özkıyım için hazırladığım pusulaya: “Çevreme verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilerim!” Yaşam, dokununca üzgün bir kız oluyordu. Yaşamın ölümü kıskandığı günler başlıyor, giderek ölümle kurulan dostluk yaşamı çileden çıkarıyordu. Ama çok, çok ama çok sonra gördüm de aydım, “Ölüm, ölüm...” diyerek yaşama gömüldüğümü. Burada, Rilke’yi (UlysSES ve ÖFKE’yi unutmadan) anladığımı söyleyebilirim: “Ölüm korkusuyla oturuyor bir halde, ölümler oturmadıkları için, hiç olmazsa oturmak, yaşamaya ait bir şey, fikrine sarıldığım geceler geçirdim, gizlemekte ne mânâ!” E, bu hayaletsi dolaşmanın anlamını kim çözecek? Bunları yazarken, kalemimi böyle hoyratça savururken geceden besleniyorum kuşkusuz. Karanlıktan, yağmur sesinden... Kalemi gecenin mürekkebine daldırıyorum, ironi çıkıyor. (İroni: Masamdaki tuzluk!) Kimi yazarların hokkası tükürükle dolu. (Tanrı korusun!) Eskiden tükrük hokkaları gezdirirlermiş kuşaklarında. Şöyle derlermiş: “Yorgun atanal çakılmaz”, “Bana düşen yılanıma sarılır (İmza: *Bendeniz*)”, “Ayağımın dibinden geçip giden bulutlara şöyle bir baktım”... Svevo’yu da çağdaşı Halit Ziya’ya benzetirim. Ölümle bütünleşmiş Svevo, trafik kazasından sonra ölmüş, “Ölmek bir şey demek değilmiş,” diyerek. “Saçma” diye kovaladıklarımın ardında olduğumu anladığımda, gözlerim dalmış, kervan geçiyordu önümden; geride sıpalar, yavru develer. Yaşamın yarısı uykuda geçiyorsa öbür yarısı başarı düşleriyle geçiyor. Yadsımak, irkilmek,

huysuzlanmak gerek belki. Buzağıyı baharda bahçeye çıkarmışlar. Önce ayak diremiş, itilip kakılınca bir iki ürkek adım atmış, sonra kuyruğunu dikip gerisingeri ahıra dalıvermiş. Anlatanlar, hayvanın güneşten korktuğunu söylediler. Çok güldüm. Suratım asıldı sonra, güneşten korkanlar arasında olduğumu anlayınca. Kim, “Ağıtım kuşunun fırınından çıkmıştır” demişti? Unuttum şimdi. Kuşku zembereğini kuranlar olmuş her çağda. Anneanem, karlı bir sabah, pencere camında örülen buz ağından dışarı bakarak, “Kar yağar elekle / Dost olma felekle” demişti ya, o zamanlar feleğin dar çemberinden geçmemiştim. Çağdaşımız Cioran, “Mademki her şey bana bağlı, bugün her şeye tahammül edebilirim” diyebilmek için, felekten kaç sille yedi, bilinmez? Yaş tahtalara basa basa anlatmayı deniyorum. Yorgunluk yorganını üstüme çekeerek mırıldandığım, içimden yükselen seslere kulak verecek inlediğim söylenebilir. Kulak uğultularını, merdiven çıkan bir adam gölgesini, aynada yansıyan ışığı önemsiyorum. Açık yürekli olmak, yazılanı, anlatılanı kurtarmıyor. Temren dönüp saplanıyor çıplak gövdeye. Ağlarken kendimize ağlıyoruz... Loğusanın şişkin, çatlak göğüslerinden sütün fışkırmasına denk olmalı yazım. Yazılanlar, *ana sütü gibi temiz!* Yemsiz, çıplak iğneli oltalar atılmalı geceye, *kaçan balık büyük olsun*, diye. Kurutulmuş dağ nanesi doldurulmuş küçük yastığı yüzüme dayıyorum, gecenin bir vaktinde, her şey yoluna giriyor. Hayır, terslik yok, hiçbir terslik yok! “O kadar!”... Uslandım, utandım. Uslanınca utanırmışız. Elim, *masadaki tuzluğa* gitmiyor, karabiber serpmeyi sürdüreceğim, hap’şirmek pah’asına.

Yaşlılığımı kurduğumda, bir yaşlılık imgesine kapıldığımda yaşadıklarım da o yaşlı adamın gençlik düşleri oluyor. Başka türlü kaldıramıyorum yaşamı. Ancak, *o yaşlı adamın*, enikonu içime yerleşmesi de bir başka sorun. Bu kez, yaşamının son günlerini gençlik anlarına

dalarak geçiren adamlarla onun düşündeki genç arasında boğuşma oluyor. Yaralanıyorum. Bir de, vitrinlerin önünde dikilip giysi beğenircesine geçmişte doğmuş, yaşamış olmayı dilemek tuhaf? Kimse çağını beğenmiyor. Düşler çağdı! Bu düş, "...yaşamış olmak isterdim," diye başlıyor. Yaşıyor olmak istemez miydiniz? Bu yadığanmıyor, biliyorum da (gelecekte yaşamak isteyenler de var, 2100 yılında falan...) züppe bir düş olarak, pek yüz bulmuyor. Umutla anı karışımı bir anda var oluyor sanki eninde sonunda. Tanrı'nın gördüğü bir rüyada mı yaşıyoruz? Tepinip uyandırmayalım öyleyse. Ölümü beklemekten bıkanlar varsa, hepimizin uslu uslu bekleştiği ölüm kuyruğunu bozmasınlar, canlarına kıyarak. Ortalık karışıyor, sesler yükseliyor: Hey, kuyruğun sonu burası! Lütfen herkes önündekine dikkat etsin! Sıraya uyalım, boşuna mı bekliyoruz canım! Merak etmeyin, telaşa yer yok, herkese yetecek ölüm var, fisebilillah!

(...) Aptal bir film, çürük köprüden geçmeye hazırlanan. Karşımda oturan kadına (pek ahım şahım değil ama vagonda başkası yok) baktım. Sonra bir paragraf okuyup şaşırdım: "Kadın sanki der: 'Gel, zavallı yavrucağ, öylesine acı çekme benim için!' Bu nedenle de sevgisi erkeğinkinden daha muhabbetli ve daha temiz, daha yürekli ve daha süreklidir." İrkildim, korku yayıldı yüreğime. Kadına esniyor, "Ya! İşte böyle..." dercesine, Unamuno'nun ardından. Altımdaki köprü sallandı, aptallığım kanıtlandı. Az önce canım çekiyordu, şimdi can çekişiyorum oturduğum yerde, aptal bir fil... Yaş tahtalar hiç eksilmiyor ayağımın altından, oysa kafamdan nice tahtalar söküldü. Sarı bir duman yükseliyor, altın tozu içinde, gözlerim buğulanıyor, her şey sararıyor önümde. Ölümde! Yarın olsaydı, "kendimi çok iyi hissettiğimi" söyleyebilir miydim, yarın... İşte, iki durak sonra indi ka-

dın. Unamuno densizine kızdım. Herkes beni aptal yerine koyuyor. Sanki bilmiyorum. İncindim. Kaç zamandır –geçenlerde bir dostuma söyledim– oturduğumuzu bozmadan hep aynı şeylerden konuşuyoruz. “Aynı şeyler”den bıktım, sıkıldım. Cennet bahçesinin meyvesidir sıkıntı, biliyorum. Kandırılmış tutkular, her sabah, yüreğime düşmüş bir şebnem: Üşütüyor beni. Bilinçli ölümler, bilinçsiz doğumları dengeliyor mu ne? Başkaları kolumu kanadımı kırıyor, kim oluyorum da bunları düşünüyorum sanki? Başkaları irkiltiyor beni, kurnazca. Şöyle düşünüyorum: İnsan insanın kuruntusudur. Altını bir de başkaları çizsin, üstüne varmıyorum. Çekiliyorum aradan. Karıştırdıkça, düşüncelerim sası kokuyor. “İnsan insanın oyuncağıdır,” da diyebilirsiniz, size kalmış. Aptal bir fil olduğumu her fırsatta söylemekten usanmıyorum. Doğrusu sonradan aptal oldum. Başkalarının aptallığına gıpta ediyordum, baktım ki olmuyor, hiç değilse aptallığı paylaşayım, dedim. Ne yalan söyleyeyim, bir gün, üç iyi adamın aralarındaki konuşmaya kulak kabarttım, aptallığımı sevdim. Biri (Kafka), “Onurunu korumaya çabalayan bir ihtiyarım ben... Başkalarının çocuklarına imrenen ama kendisi evlattan ve o yüzden hayatın gerçeğinden yoksun kalmış, sadece elle tutulur bir bedeni ve kafası olan, alnını da duvardan duvara vuran bir ihtiyar,” dedi, boynu bükük. Öbürü (Baudelaire), “Deliliğin kanatlarının esintisinin üzerimden geçtiğini duydum...” diye fısıldadı. Beriki (Kierkegaard), ağlamaklı bir biçimde inledi: “Ah! Hele gençlik yıllarımda, altı ay için bile olsa, erkek olabilmek için neyimi vermezdim ki?” Kararlar bağlayıp hüngür hüngür ağlayasım geldi. Yazık, yüzümü avuçlamakla yetindim. Bunları aktarıırken kendimi iyi hissetmiyorum. Yarın olsa... Şu “his” sözcüğünün yerini hiçbir “şey” tutmuyor. Temrenler uçuşuyor, körlemesine. Dehayla delilik aristokrat ruhlulara özgü: Karanlık,

hükmedici... Çocuk, “Anne, ben dahi miyim?” der, anne, çocuğun kolundan tutup sarsar: “Saçmalama!” Oysa sanırım Berlioz (adını doğru yazdım ama kim olduğunu çıkaramıyorum), “Kuşkulu durumlarda bile dehanıza güveniniz” demiş. İyi demiş. “Kuşku”suz deha olur mu? Deha için her durum, eskilerin deyimiyle her “hal ve kâr” kuşkuludur, endişe vericidir. Şimdi, her sözcük, yanbaşımda iç içe parantezler (((o))) istiyor. Sözcükler taşsa, kimi yazarlar onları o durgun suya cup diye bırakır, kimi pıtır pıtır sektirir üstünde. Halka halka genişleyen, büyüyen, iç içe uzayan parantezler açmalı şuracığa. Hat sanatındaki oval istifler, cami kubbelerini bezeyen döner ayetler... O sözcüğün yankısı olurdu... Hale canım! (Ay-la’yı hiç sevmiyorum artık!) Büyüyünce kuyunuza/suyunuza taş atacaktım. Şimdi sırasıdır, sıkı durun *textile*’ciler! Yüzüm hiç sır saklamıyor bugün, yüz kızartıcı şeyleri içime atıyorum. İyi de, Karamürsel sepeti değil ki bu! İçim dışıma taşıyor, böyle böyle, daha da neler! Yüzüme tef derisi geçireli çok oldu. Sökük, yamalı bir bohçadan çıkardığım kirli çamaşırlarımı üstünüze fırlatacağım. Tepe tepe yaşamının da sonu var. Son kertede tepinmek değil mi yaşamak? İnsan hiç değilse avucunu yalamalı ki bir yeri temiz kalsın. Yemsiz oltalara yakalanmak, aptal bir balığın yapacağı iş değil. Sarı duman dağılmıyor bir türlü. Yok, yok, aptallık dizboyu. Bakın şu Byron’a! “Sevilen kadın için ölmek, onunla beraber yaşamaktan daha kolaydır.” Sarı duman dalgasının içinde Bayan Woolf beliriyor, saçları ıslak: “Yaşam, simetrik bir fayton lambaları dizisi değildir; ışıltılı haledir yaşam, bizi bilincin başladığı yerden bittiği yere değin çepeçevre saran yarıgeçirgen bir örtüdür.” Teşekkürler, yolumuzu fayton lambalarınızla aydınlattınız ama artık metrodayız. Neyse, sarı duman içinde size de yer bulunur. Biz, kafamıza yatsa da yatmasa da dinlemesini biliriz. Herke-

se yetecek saygımız, hoşgörümüz var. Hiçbir düşünceyi küçümsemeyiz, kulak ardı etsek de. (Aslında “kara tiran” ların tutumu değil mi bu?) Hoşgörün lütfen... Daha incelmanın gereği yok. İnceldikçe kopmaya yüz tutuyor. Kimse anlamıyor. Sonra, ortalıkta bir sürü serseri mayın dolaşmaya başlıyor. Hoşgörülü, ince, nazık, mayınlar kimseye çarpmadan yüzüyorlar. Korkum, daha da çoğalmasa bu mayınların... Birbirlerine çarpmaya başlarsa –ağzımdan yel alsın!– ne olur? Hiç düşündünüz mü? Tanrı hepimizi korusun hoşgörüden! “Lütfen incelmeyin, içinize atmayın!” duyurusu yapılmalı, sirenler çalmalı kentlerde. Her sabah radyolar, televizyonlar, bilgisayarlar bu anonsla açılmalı, gazeteler birinci sayfalarının tepesine bu “anons kutusu”nu koymalı artık: “Lütfen içinize atmayın!” (Tuzluğu yerine bırakıyorum...) Sanırım “his”ten dem vurmuştum, biraz da “duygu”dan söz açmalı. “Duygu”yu her şeye maydanoz etmenin bir anlamı yok. Komik oluyoruz! Buram buram duygu kokuyor ortalık. Safdilliğin lüzumu yok artık, salyasümük ağlamanın, ağıtlar düzmenin, birbirimizin gözpınarlarına düşüp boğulmanın âlemi yok! Bakın, Turgut Uyar tam kırk yıl önce şöyle yakınmış günlüğünde: “Duyguyu çok ölçülü kullanmak gerek. Bizim şiirimiz bu kötü kullanılışa verilecek örneklerle doludur. Hatta belki de birkaç soy ozan dışında sadece bu örneklerle.” Öteden beri, telgraf kısalığında ama okuyanı yerinden sıçratan bir yazı olsun isterim, yazacaksam. O ne güzel bildiridir öyle! Tellerinden kuşlar eksik olmazmış, olsun. Çocuktum, telgraf tellerini, kuşları görünce müzik defterim canlanırdı gözümde. Teldeki kuşları notalara, telleri porteye benzetirdim. Kuşlar bir cıvıldaştı mı sabahın serininde, ne görkemli, müzik defteri değil de müzikli defter olurdu. Tuhaf, dünyayı daha o yaşlarda bir defter, hem de bir müzik defteri görmem. Tuhaf değil, irkiliyorum şimdi: “Dünya,

dinlediğim bir müzik defteriydi,” diyebilir miyim? Bir de amcamın İngiltere’den getirdiği masa çakmağı vardı: Müzikli bir dünya küresi. Dünya masamda döner dururdu, tıngır tıngır, Muhammed Ali’nin ringlerde dans ettiği yıllardı. Yazık, artık ne şairim ne de çocuk! Bir müzikli defterim, bir de “İbo’nun balonları vardı”. Büyüdüm, başım uğuldamaya başladı. Dünyadan gelen çirkin sesleri bastıramıyorum. Kaynağını bulmaya çalışıyorum ancak, boşuna. Metro gürültüsü kapanıyor üstüme (beyaz gürültü), tünele girince çocukluğum yolumu aydınlatıyor; gene Woolf, sarı dumanlar arasından kışkırtıyor: “Yaşamın ta kendisini istiyorsak, işte, elimizin altındadır.” (Tutmak kolay mı? Hem, kaçan balık büyük olurmuş...) Kes sesini, parantez kurusu! Ben, yaşamı elden kaçırmış, çıkarmış nice hayalet gördüm, utandım kendimden.

(...) Salt yaşlanmamak için evliliği erteleyenler, cinsellikleriyle boğuşarak kartlaşanlar, sevgililerini yitirenler, hep yeniden çalışmak zorunda kalanlar, başkalarının çocuklarını kıskananlar, kendi çocukluklarından korkanlar, cilalı bir yalnızlığın büyüyle körelenler, vurdumduymazlığa sığınanlar, varoluşlarını sessizce gerçekleştirebileceklerini sananlar, çabucak öfkelenenler, paylaşmayı bir türlü tadamamış olanlar, örselenmişler, geçimsizler, uslanmazlar, utanmazlar, huysuzlar, kırgınlar, küskünler, hâlâ çocuksu bir gülümsemenin aydınlığını taşıyan orta yaşlılar, akli hoppa, gönlü zengin kimseler tanıdım... Göwendim! Onlar unutmazlar, biliyorum. Unutmasınlar. Besbelli, Tanrı’nın not defterinde bir gün adlarını göreceklerdir. Karşımdaki boş koltuğu kim dolduracak? Şu, cebinde gazete taşıyan adam, akülü delikanlı... Yoksa şemsiyeli, devetüyü mantolu kadın mı? Erkek şemsiyelerini sevmem, kendimi ters dönmüş bir kara şemsiye gördüğümünden midir, nedir. Ördekbaşı saplı, askılıklı kadın şemsiye-

lerinden de gına geldi. Modası geçmek bilmiyor! Şemsiyeler bir yerlerde unutulur hep. Bir kez gittim, İETT'nin unutulmuş eşya bürosuna. Şemsiye kaynıyordu. Kışın ne çok şey taşıyor; cepler, çantalar şişiyor. Unutmak istemiyorum. Unutkanlar, yaşama gücünü nereden alır, anlamıyorum... Acıyorum gözden kaçan şeylere. İETT'nin bürosunda ne işim vardı? "Bir arkadaşımı görmeye" değil, unutulmuşları topluca görüp irkilmek, unutmayı, unutanları kargılamak için gittim. Ucuzdu her şey! Parasız satılıyordu neredeyse. Yeni bir ütü aldım, hiç değilse gömleklerimi ütülerim, yüzüm ütüsüz bir gömlek madem. Kafamı kimse ütüleyemez. İstesem hiçbir şeyi duyuyabilirim, aldırılmayabilirim, konuşulanların tek kelimesini kaçırmamışçasına sorular da sıkıştırabilirim araya. Bu ustalığı küçük yaşlarda edindim. Hiçbir konuşmayı dinlemeden saatlerce oturmayı öğrendim, dinleyici sıralarında. Yüzleri, davranışları, akıllardan geçenleri okumak eğlenceli, kişilere öyküler uydurmak keyifli. Üzücü olan, uzun bir konuşmanın ardından, "Ay, seni de çok sıktım, kusura bakma!" diyenlere, sadece, "Yo..." demekle yetinmem; "Dinleliyordum ki!" diyemeden. Üzücü mü? Geri çekilmek! Geri çekilmek, güç toplamak, yaşamın saldırı gücünü şöyle bir tartmak, kimi geceler cephaneliğe inip silahlara göz atmak, mahzende karar vermek, yer değiştirmek, pusuya yatmak, savunmayı öğrenmek, sinsice oynamak. Bu sözlere şaşırınlar olabilir, herkes kendine baksa ya! Şemsiyeli kadın, burnu havalarda, maksî mantosunu sihirbaz hızıyla düzeltti otururken. Ördekbaşı, yanındaki adamın böbreklerine bakıyor, adamcağız uyukluyor. Unamuno okuma numarası yapmayacağım şimdi. Bu kadın, çevresinde olup biten her şeyi kendisine karşı çekilen bir numara sanıyor, nasılsa. Gözlerinden okuyorum, acımasız olduğum söylenemez. Adam onu çileden çıkardığı için, şemsiyesiyle

Modern öykünün gözde isimlerinden Murat Yalçın, edebiyatımızın kalıcı yazarlarından biri.

"Karanlıkta yol alan hikâye karanlıkta son bulur" demesi ne, Borges'in sevdalısı? Esin perileri kurşuna dizilirken, kalemin kurşunlarında can verirken. Gecenin sessizliği bozulunca perdeleri açmak, ışığı kapamak istemiyorum. Güneşin doğuşundan bana ne? Güneşin altında eski(yen'i) bir şey olmadığını ayırt etmek istemiyorum. Yazılanlar hafifler, kurur, uçar, silinir güneşte. Sözcükler, tümceler, bütün canlılıklarını, koyuluklarını, tazeliklerini yitirir ya! Sayfalar da ağarır, sözcükler solar; gece serpilen renklerle kelebek kanadına dönen sayfalar, hücre duvarın(a)ı (tırm)andırır artık.

Hafif Metro Günleri, anlatıcısının zihninde ayrıntı avına çıkmış bir metin. "Tanımlanmayan" anlatıcıysa yaşamı da, tüm anlatıları da bir göstergeler kuyusu olarak görmeye başlamış, bu nedenle çevresinde gördüğü her şeyi durmaksızın yorumlayan, bu yorumlardan sonuçlar çıkaran, öfkeli ve alaycı bir kent gezgini.

Hafif Metro Günleri, 1998'de "anlatı" olarak yayımlanmıştı; Yalçın sonraki baskılarda kitabına, türlü nedenlerle, "roman" demeyi uygun gördü.

ISBN 978-975-07-1778-9

9 789750 717789